

saa ville de tage denne Sag ganske rolig og fornuftig. Hvis Sagen ikke havde staaet som den staaar, er jeg vis paa, at enhver eneste af mine Partifæller i Finansudvalget saavel som jeg vilde have været enig om, at disse mindre Jærnbanelønninger burde forhøjes. Jeg har her faaet Anledning til paa Flertallets Vegne at anholde det ærede Medlem, og jeg vil sige til det ærede Medlem, at det bliver vistnok ikke sidste Gang. Thi naar det ærede Medlem for Alvor og med Udsigt til at føre noget igennem vil gøre noget for de mindre bemidlede i Samfundet, skal han al Tid finde Venstre ved sin Side. Men naar han kun vil stille urimelige og i Formen umulige Forslag, kan han naturligvis ikke faa os til at gaa med. Den Trafik er jeg slet ikke bange for. Jeg ved, at der i Morgen vil komme til at staa i „Socialdemokraten“, at det ærede Medlem har vundet en vældig Sejr, og at det øvrige Ting maa skamme sig som en Hund, at det kun er det ærede Medlem, der vil gøre noget for Smaaafolk, men jeg bryder mig ikke om, hvad der staaar der. Vi have jo en Rigsdagstidende, som viser, hvad der er sagt, og derfor vil jeg paa ingen Maade anbefale det høje Ting at følge det ærede Medlem, det fører ingen Ting til. Jeg er sikker paa, at selv om der blev Flertal i dette Ting for at henvise dette Andragende, vilde Resultatet praktisk blive det, at Ministeren til næste Aar vilde svare, at han ikke kunde tage Hensyn til dette Andragende, fordi Sagen laa i en Kommission, hvor disse Lønforhøjelser behandles i Sammenhæng, og derfor kunde der ikke gøres noget foreløbig. Men saa faa Jærnbaneembedsmændene alligevel ikke noget. Derfor har Flertallet ikke henvist dette Andragende, og jeg har følt mig forpligtet til paa Flertallets Vegne skarpt og bestemt at pointere dette, at Smaaafolk i Landet faa ikke noget ud af, at det ærede Medlem holder kønne Taler eller stylder sig op til, at han er den eneste, der vil gøre noget for de lavtlønnede. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger, hvis der ikke bliver givet mig Anledning til at komme dybere til Bunds i Sagen.

J. Jensen (Aalborg Amts 1ste Valgekreds): Jeg vilde gerne sige et Par Ord om Andragendet under Nr. 10 i Betænkningen, som Udvalget foreslaar at henvise til Indenrigsministerens Overvejelse. Det er allerede blevet omtalt af den ærede Ordfører, at der foruden et Billetsalgsted ved Hvorupgaard ogsaa findes et privat

Sidespor der. Allerede for en Del Aar siden blev der fra den paagældende Egn ansøgt om at faa en Holdeplads ved Hvorupgaard. Der blev den Gang fra Statsbanebestyrelsens Side henvist til, at der nu var Tale om at anlægge en Bane fra Nørresundby til Fjerritslev, og at det kunde være, at denne Bane kunde afhjælpe den Vanskelighed, at der var saa langt mellem Nørresundby og Sulsted Stationer. Allerede for flere Aar tilbage er det fra Statsbanebestyrelsens Side erkendt, at der var Grund til at gøre noget for den paagældende Plads. Da Nørresundby—Fjerritslev-Banen blev færdig, viste det sig, at den Station, der nærmest kunde være Tale om som den, der skulde afhjælpe Trangen til en Holdeplads mellem Nørresundby og Sulsted Stationer paa Statsbanen, var Vadum Station, men den kom til at ligge meget langt fra selve Vadum — man maa vel der nærmest regne fra Kirken. Vadum Sogn er et meget stort Sogn, og da Stationen, der ogsaa hedder Vadum, ligger i Hjørnet af Sognet, faar en stor Del af Sognets Beboere saa langt til Vadum Station, at hvis der blev en Holdeplads ved Hvorupgaard, vilde denne store Del af Befolkningen faa nærmere til Statsbanen, end den vilde faa til den Station paa Privatbanen, der ligger i Vadum Sogn. Det er jo klart, at naar der allerede for saa mange Aar siden, som da Nørresundby—Fjerritslev-Banen blev bygget, fra Statsbanebestyrelsens Side blev indrømmet, at der var Trang til at faa en Holdeplads mellem Nørresundby og Sulsted, maa Trangen i den forløbne Tid være bleven endnu større. Da der nu tilmed er et privat Sidespor, kommer det for Beboerne til at tage sig endnu grøllere ud, at der ikke kan blive en offentlig Holdeplads der. Det er jo blevet oplyst af den ærede Ordfører, at hvis der fra Ejeren eller Ejerne af det private Sidespor vises tilstrækkelig Velvilje, vil et saadant Spor i mange Tilfælde være en Fordel for Beboerne. Hvis Beboerne fra Omegnen f. Eks. ville sende en Vognladning Kartofler til Aalborg, Randers eller videre om med Statsbanerne, er der ikke noget i Vejen for — denne Velvilje fra de paagældende forudsat — at de kunne faa en Vogn sat ind paa et saadant Spor, fylde den med Kartofler og faa den ekspederet. Det samme gælder f. Eks. med Hensyn til en Vognladning Foderstoffer. Nu er det for Tiden langt fra saaledes, at der ikke fra Ejerne af det private Sidespor vises tilstrækkelig Velvilje over for Egnens Beboere, men baade kan dette forandre sig,